

Živeti z vero – živeti polno

Vincencijev tabor, Mirenski Grad 2013

1. O Gospa moja, o Mati moja ...

Kako lepo je, kadar so lahko zjutraj vsi doma. Po dolgem času jim je uspelo uskladiti dopust, da bodo skupaj preživelii še zadnje počitniške dni. Sicer so radi skupaj, vendar je včasih prava Kalvarija, da uskladijo vse želje. Danes se je že zjutraj nekaj oblačilo, pa ne le zunaj, tudi pri Praznikovih. Komaj so skupaj pojedli zajtrk, že se je pripravljalo k nevihti. Ivana bi se rada igrala v dnevni sobi, Jakob bi bil ob igricah na računalniku, Luka hoče ven s kolesom, pa četudi bi padala toča. Mama Mojca in ati Jože pa sta enotna, da kar glava peče. Vztrajata pri svoji zahtevi, da gredo na obisk k teti Minki in ji pomagajo pospraviti hišo z okolico ter razžagati drva.

- vsii   *Tokrat so vsi trije otroci odločeni, da skupaj stopijo v spopad:*
- otroci   *»Zakaj ne moremo imeti počitnic v celoti zase? Zakaj moramo vedno še komu pomagati? Že tako imamo več dela kot vsi naši prijatelji in sošolci, ki nimajo vrta okrog hiše, pa moramo poleg tega še k teti v pomoč. Kje sta vidva tole pobrala? Res, povejta nam, od kod vama takšne ideje?«*
- mama   *Mama in ati se hudomušno namuzneta in rečeta: »Tale pogovor bi in ati vam prišel kot nalašč, samo da se ne bi odpravili na pot k teti. Pogovarjamo se lahko tudi v avtomobilu. Hitro se oblecite za delo, pa se kar takoj odpravimo.«*
- vsii   *Vsem, še posebej pa Luku ne gre v račun, kako sta mama in ati otroci lahko tako složna in odločna pri takih zahtevah. Luka poskuša najti razpoko: »Ati že dolgo nisi šel z menoj na kolo, kaj ko bi tale obisk pri teti prestavili na jutri?«*
- ati Jože   *Atiju se zamisel res ne zdi slaba, a ve, da bo s popuščanjem podrl vse, kar sta z Mojco toliko časa gradila. Odgovori mu: »Zamisel res ni slaba, vendar jo poskusiva izpeljati jutri. Mogoče bo celo bolj sončno kot danes. Teta nas že težko pričakuje, saj veste, kako je sama. No, kar končajmo s pregovarjanjem. Hitro se pripravimo za pot!«*
- Otroci poraženi odnehajo. A ker pri teti vseeno ni tako slabo, se kar hitro pripravijo in kmalu se z avtomobilom peljejo proti kraju, kjer živi njihova teta.*
- mama   *»No,« začne mama Mojca, »sedaj pa imamo čas, da se Mojca pogovorimo o vašem vprašanju. Kaj je bilo najbolj pereče?«*
- vsii   *»Mama, ti nas kar draži, saj veš, kaj smo protestirali: Zakaj ne*

- otroci moremo imeti počitnic v celoti zase?« *so enotni otroci.*
- mama *Mama se obrne proti najmlajši:* »Ivana, ta teden ti vodiš jutranjo
Mojca molitev, je tako? Si se kdaj vprašala, kaj pomeni molitev O Gospa
moja, o Mati moja, tebi se vsega darujem... ti danes posvetim svoje
oči, svoja ušesa ..."»
- Jakob *Ivana gleda precej začudeno, zato ji pomaga Jakob:* »To je samo
me- me - me- ta -fora, prispodoba ali kako se že reče. Tega ne
mislimo dobesedno. Če dam Mariji vse, mi ne bo nič ostalo.«
- Ivana »Ja, prav imaš, Jakob,« *pripomni Ivana.* »Mariji prav rada narišem
kakšno risbico, vendar oči ji ne dam!«
- mama »Ne vem, če bo tole o prispodobah držalo,« *odkima mama.* »Kaj pa
Mojca Marija, ki ji je angel oznanil, da bo postala Božja mati, ali je tudi
ona rekla, da je lahko mati samo kakšen dan, ne pa vse življenje?«
- Ivana »Za Marijo je bilo to drugače,« *reče Ivana.* »Ona je Božja mati.«
- mama *Mama pa vztraja:* »Ne, ne. To bi bilo preveč enostavno. Marija je
Mojca bila človek kot vsak izmed nas. Vendar se je zavedala tega, kar smo
govorili včeraj. Da je vse Božji dar in da ta dar najlepše povrne, če
se popolnoma izroči Bogu, pa naj hoče od nje karkoli.«
- Luka »Mama,« *se nejevoljno vmeša Luka,* »mi smo te vprašali, zakaj ne
moremo imeti počitnic v celoti zase, ti pa sedaj hočeš reči, da bi jih
morali v celoti podariti Mariji.«
- mama *Mama pojasni:* »Želela sem vam povedati, da se vsako jutro
Mojca izročamo Mariji in Bogu. Naše molitve ne smejo biti prazne
besede, ampak morajo postajati življenje. Kakor je Marija odšla k
teti Elizabeti in ni mislila le nase, moramo tudi mi svoje življenje
podarjati drugim. Ne moremo ga živeti le zase. Zato tudi molimo:
Tebi se vsega darujem ..."»
- ati Jože *Sedaj se vključi še ata:* »Saj vas razumem v strahu, da vam bo
Marija, Bog ali kdo drug vzel vse. Vendar se moramo učiti živeti za
druge, sicer je življenje prazno. Saj si morate priznati, da so tudi
počitnice lepše, če jih delite še s kom. Luka, saj ti je bilo lepo, da si
Mihu izpolnil željo, da pride k nam na počitnice.«
*Luka je ostal kar tiho. Je že res, da se dostikrat težko strinja z
atijem in mamo, vendar to, kar pravita, sploh ni neumno.*
- Ivana *Ivana povzame pogovor:* »Torej je tole okrog počitnic in tete
vprašanje naše jutranje molitve, ko se podarjamo Mariji in Bogu.«
- mama »Ja, Ivana, prav imaš,« *je vesela mama.* »To, da nimate počitnic v
Mojca celoti zase, je zato, ker se učimo ob Jezusu in Mariji živeti za druge.

Da bi to znali živeti, se vsak dan izročamo Bogu in Mariji, zato bomo še bolj zavzeto molili molitev O Gospa moja, prav?«
Jakob in Ivana sta ostala brez besed, Luka pa je še vedno ostajal pri vprašanju, kako da sta mama in ati lahko tako enotna.

Marija, vsa Bogu podarjena, prosi za nas.

Lk 1,39-56 - Marija obišče Elizabeto

Tiste dni je Marija vstala in se v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem. Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto. Ko je Elizabeta zaslišala Marijin pozdrav, se je dete veselo zganilo v njenem telesu. Elizabeta je postala polna Svetega Duha in je na ves glas vzkliknila in rekla: »Blagoslovljena ti med ženami, in blagoslovljen sad tvojega telesa! Od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda? Glej, ko je prišel glas tvojega pozdrava do mojih ušes, se je dete v mojem telesu od radosti zganilo. Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod!«

Marijina hvalnica

In Marija je rekla:

»Moja duša poveljuje Gospoda
in moj duh se raduje v Bogu, mojem Odrešeniku,
kajti ozrl se je na nizkost svoje služabnice.
Glej, odslej me bodo blagrovani vsi rodovi,
kajti velike reči mi je storil Mogočni
in njegovo ime je sveto.
Njegovo usmiljenje je iz roda v rod
nad njimi, ki se ga bojijo.
Moč je pokazal s svojo roko,
razkropil je tiste, ki so ošabni v mislih svojega srca.
Mogočne je vrgel s prestolov
in povišal je nizke.
Lačne je napolnil z dobrotami
in bogate je odpustil prazne.
Zavzel se je za svojega služabnika Izraela
in se spomnil usmiljenja,
kakor je govoril našim očetom:
Abrahamu in njegovemu potomstvu na veke.«

Marija je ostala z njo približno tri mesece, potem pa se je vrnila na svoj dom.

2. Pršut ali ribje meso

Petek je. Luka in Jakob bi najraje vrgla torbe v kot, vendar je mama vztrajala, da naredita domače naloge še danes, sicer jih bosta delala v nedeljo zvečer. »Nedelja naj ne bo čas za domače naloge,« je vztrajala mama. »Danes se še malo potrudita, pa bo vikend lepši. Jutri popoldan si vzameta še kakšno uro za učenje, pa bo nedelja res Gospodov dan, čas za molitev in počitek.«

Jakobu se ni ljubilo sedeti za zvezki. Vsakih pet minut je vstal in šel v kuhinjo gledat, kaj bo za kosilo. Luka je bil v dnevni sobi in ves čas so ga srbeli prsti. Segal je po mobitelu in čakal na kak SMS. Mama ju je bodrila, naj bosta pametna in v času kosila naredita, kar moreta, da bo potem več časa za drugo. A skušnjava je bila kljub temu ves čas na delu.

Končno je domov prišel ati, Ivana je pomagala pripraviti mizo in kosilo je bilo tu.

- Ivana *Po blagoslovu jedi zavzdihne Ivana: »Mama, zakaj spet ribja rižota!«*
- mama *»Petek je in ob petkih jemo samo ribje meso,« odvrne mama.*
- Mojca *»Ob petkih Cerkev vernikom nalaga zdržek od mesa in mi se kot kristjani želimo tega držati.«*
- Jakob *Sedaj se vključi še Jakob: »V čem pa je razlika, ali je ribje meso ali piščančje. Meso je meso.«*
- mama *»No, če je vseeno, zakaj pa je potem problem, da imamo danes*
- Mojca *rižbo rižoto?« vpraša mama.*
- Ivana *»Ker mi ni všeč!« se še naprej zmrduje Ivana.*
- mama *Mama jo skuša ustaviti: »Ivana, ali veš, česa se spominjamo ob*
- Mojca *petkih?«*
- Ivana pogleda Luka, naj ji pomaga. Sama nima trenutno prav nobenega odgovora v glavi. Samo ribja rižota ji ne diši.*
- Luka *Luka vskoči: »Ja, pač. Jezus je umrl na petek in vsak petek je spomin njegove smrti, vsaka nedelja spomin njegovega vstajenja.«*
- Mama *Mama vpraša: »Otroci, se vam ne zdi, da je to, ko se v spomin na*
- Mojca *Jezusovo trpljenje zdržimo mesa, pravzaprav najmanj, kar lahko naredimo v zahvalo za Jezusovo smrt za nas? Če Jezusu ni bilo odveč, da je umrl za nas na križu, tudi nam ne more biti odveč, da se odpovemo drugemu mesu.«*
- Ivana *Ivana pa se še vedno ne ustavi: »Ampak meni ribja rižota ni všeč*

- in je ne bom jedla.«
- Mama Mojca »Ivana, ne trmari,« *reče mama odločno.* »Malo boš vzela in pojedla kot vedno. Od tega te ne bo konec. Sladkarij namesto tega pa tudi ne boš dobila. Odpovedi se moramo učiti, če hočemo narediti kaj iz sebe. Če je vse pretežko, potem ne bo nič iz nas. Vsaka rast zahteva odpoved.«
- Luka *Sedaj nadaljuje Luka:* »To, da doma ne jemo mesa, še nekako sprejemem, ampak če gremo na pizzo v petek, pa res ne morem naročiti nekaj, kar mi ni najbolj všeč.«
- ati Jože *V pogovor se vključi še ati:* »Ja, Luka, logično razmišljaš. Kupovati nekaj, kar ti ni najbolj všeč, ni smiselno. Tudi biti lačen, ko imaš možnost jesti, v obeh tega sveta ni smiselno. Vendar se kristjani učimo odpovedi, da bi bili odprti za višje vrednote. Na pepelnično sredo in na veliki petek se samo enkrat do sitega najemo, pa bi se lahko večkrat.«
- Luka »Ampak doma še gre, v družbi in ko nas to še stane, je pa res nesmiselno,« *odvrne Luka.*
- ati Jože »Saj ti ravno pravim, Luka, da je po logiki tega sveta nesmiselno,« *vztraja ati.* »Tudi Jezusova smrt na križu je za ta svet nesmiselna, a to je Božja logika, logika, ki jo je Bog položil globoko v nas. Če hočemo rasti, se moramo učiti odpovedi, sprejeti tudi trpljenje, kadar je to potrebno.«
- Jakob *Sedaj vpraša še Jakob:* »Ali zato tudi eno uro pred obhajilom ničesar ne jemo?«
- mama Mojca »Da,« *reče mama.* »Temu rečemo evharistični post. Namenjen je temu, da se bolje pripravimo na Božjo besedo in na Jezusa v posvečeni hostiji.«
- Jakob *Jakob zavzdihne:* »Zakaj je vse tako zapleteno? In to samo pri nas. Pri Anžetu se z ničemer ne belijo glave. K maši ne hodijo, zato imajo več časa za televizijo. Uživajo, ko je pust in ko je velika noč, vmes pa se ne mučijo s postom in dodatnimi molitvami.«
- ati Jože *Ati Jože razloži:* »Res, na videz si grenimo življenje z nepotrebniimi stvarmi. Vendar je to le na videz. Če hočemo v sebi izklesati Božjo podobo, je odpoved nujna. Lahko živimo bolj površno, a sreča je v globini. Tja pridemo le z naporom, brez tega pa ne bo šlo. Eden od treh glavnih pripomočkov za poglobljanje življenja v veri je post.«
- Jakob »Kateri so pa še ostali? Je še kaj hujšega?« *vpraša Jakob.*

- ati Jože »Molitev že dobro poznate, potem pa poleg posta ostaja še pomoč bližnjemu,« *odgovori ati.*
- Jakob *Jakob pomisli:* »Drugim rad pomagam, molitev in post pa ... Še vedno prav ne razumem, zakaj naj bi ta dva bila zame dobra.«
- Ivana *Ivana izrabi priložnost:* »Tudi jaz ne razumem, zakaj se moram siliti s tole rižoto.«
- mama *A mama zaključí:* »Verjamem, da se vama upira razumeti. No, bomo pa danes molili, da bi lahko sprejeli tisto, česar ne razumemo. Prosimo Marijo, da bi bili v iskanju odgovorov tako vztrajni kot ona. Ona svojega sina pogosto ni razumela, pa je vztrajala. Prosimo jo za pomoč.«

Marija, zgled vztrajne matere, prosi za nas!

Mt 19,3-12

Prišli so k njemu farizeji in da bi ga preizkušali, so mu rekli: »Ali je dovoljeno možu iz katerega koli vzroka odsloviti ženo?« Odgovoril je: »Ali niste brali, da ju je Stvarnik na začetku *ustvaril kot moža in ženo* in rekel: *Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno meso*. Tako nista več dva, ampak eno meso. Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje.« Rekli so mu: »Zakaj pa je potem Mojzes zapovedal *dati ločitveni list in jo odsloviti?*« Dejal jim je: »Zaradi vaše trdosrčnosti vam je Mojzes dovolil ločiti se od vaših žená, od začetka pa ni bilo tako. Jaz pa vam pravim: Kdor se loči od svoje žene, razen če se zaradi nečistovanja, in se oženi z drugo, prešuštvuje.«

Tedaj so mu njegovi učenci rekli: »Če je z možem in ženo tako, se ni dobro ženiti.« On pa jim je dejal: »Ne dojamete te besede vsi, temveč tisti, katerim je dano. Nekateri od evnuhov so se namreč že iz materinega telesa rodili takšni, nekatere so skopili ljudje, nekateri pa so se sami skopili zaradi nebeškega kraljestva. Kdor more doumeti, naj doume.«

3. Litanije Matere Božje

Naša družinica se je sinoči vrnila z delovnega obiska pri teti Minki. Hvala Bogu, vreme je zdržalo, da so lahko pospravili okrog hiše in razžagali drva. Ko so delo končali, so šli skupaj k šmarnicam. Gospod župnik je kot nalašč tisti dan bral šmarnice o sv. Vincenciju Pavelskem, ki je organiziral pomoč po domovih ubogih. Čeprav ni bilo lahko spraviti mladih k maši, se je še Luka dobro počutil, ko je ugotovil, da je za tisti dan šmarnično nalogo že opravil.

Danes je sobota, sonce je razgnalo oblake in dopoldan je bil kot nalašč za to, da ati izpolni svojo obljubo Luku. Skupaj sta se odpeljala s kolesom. Jakob in Ivana sta se odločila, da mami pomagata speči kruh in rulado. Med delom je mama pomislila, kdaj bi se lahko danes ustavili ob enem izmed vprašanj. Saj res, po kosilu bo dovolj časa in nikamor se jim ne bo mudilo. Sicer pa so se dogovorili, da se bosta »ta velika dva« popoldan pripravila za šolo. Tako bo nedelja resnično Gospodov dan. Kosilo je mirno minilo, kruh in rulada sta bila pečena. Jakob in Ivana sta slovesno postregla z rulado, Luka in ati sta pripovedovala o dogodivščinah s kolesom. Naenkrat se zasliši zvonjenje iz župnijske cerkve.

- Jakob *Jakob presenečeno vpraša: »Kako pa to, da sedaj zvoni? Je kdo umrl?«*
- ati Jože *Ati Jože se nasmehne: »Vedno pa ne zvoni mrliču. Kaj pravite, zakaj ob sobotah zvoni ob štirih?«*
- Ivana *»Jezus je umrl, zato zvoni,« je prepričana Ivana.*
- mama *»Ne, to pa ne bo držalo,« odkima mama. »V spomin na Jezusovo smrt zvoni ob petkih, in sicer ob treh. Danes zvoni kot vsako soboto, in sicer, da se pripravimo na nedeljo. Temu rečemo, da zvoni delopust.«*
- Mojca *Otroci se začudijo, kako da tega še niso opazili. No, je pa res, da je zadnje čase, ko se takole večkrat pogovarjajo za mizo, pri Praznikovih nekako bolj mirno. Morda pa ravno zato niso tudi tokrat preslišali zvonjenja.*
- ati Jože *Ati vse skupaj spomni, kako bo potekalo današnje popoldne. Ne pozabi omeniti šmarnic in litanij, ki bodo po maši. Ob misli na litanije se Luka skoraj stemni pred očmi. To pa je muka, si misli. In glede tega so hitro spet vsi otroci enotni: »Le kdo si je izmislil to čudno ponavljanje?« Ati se nasmehne: »Saj vas čisto razumem,*

tudi meni je bilo kot otroku vedno pri litanijah glavno vprašanje, kdaj jih bo konec. Danes pa gledam nanje precej drugače.«

- Luka *Luka, ki mu je bilo zaradi kolesarjenja z atijem nekoliko lažje slišati njegovo razmišljanje, se je nagnil naprej in z zanimanjem vprašal: »Ta recept bi pa rad slišal, da bo tudi meni lažje klečati in ponavljati: prosi za nas, prosi za nas, prosi za nas.«*
- ati Jože *Ati Jože začne: »Saj vsi poznamo različne litanije. V cerkvi molimo najpogosteje litanije Matere Božje, doma pa imate vsak svoje.«*
- vs
otroci *Otroci so začudeni: »Kako vsak svoje? Jaz že ne molim litanij doma.«*
- mama *»O pač,« je pritegnila mama, ki se je z atijem prav te dni pogovarjala, kako ustaviti ta odpor do litanij. »Luka, ti vedno ponavljaš: Kupita mi novo kolo, prosim; kupita mi nov mobilni, prosim; a lahko grem k sosedu, prosim. Ti, Jakob, imaš spet svoje: Mami, samo pol ure grem za računalnik, prosim; kdaj dobim nov mobilni, prosim. Ti, Ivana, pa imaš vedno polno želja okrog igrač in oblekic. Tudi tam ponavljaš, prosim, prosim, prosim.«*
- Mojca *»To niso litanije, to so naše želje,« se otroci ne morejo strinjati z mamo.*
- vs
otroci *A ta nadaljuje: »To so vaše želje, ki jih stalno ponavljate. In kaj bi bilo, če bi se izpolnile?«*
- mama *»Oh, sploh ne bi bilo slabo!« se ne dajo otroci.*
- Mojca *»Nisva prepričana,« rečeta starša. »Ljudje se spreminjamo v tisto, za kar prosimo. Če bi vama vse ugodila, bi postali obsedeni s tem, kar imate in bi hoteli samo še vedno več.«*
- Luka *»Torej,« povzame Luka, »naj bi po litanijah postajali vedno bolj podobni Mariji in tistim, ki jih opevamo?«*
- Jakob *Jakob pa, ponosen na besedo, ki jo je včeraj prvič uporabil, modro doda: »In z metaforami opisujemo Marijine lastnosti. Ob njih moramo razmišljati, kaj pomenijo, da bomo vedeli, v kaj naj se spreminjamo.«*
- Čeprav Ivani po glavi še vedno hodijo njene oblekice in igrače, se navsezadnje strinja s tem, da si Marija zaradi svoje lepote zasluži, da se ob njej ustavimo toliko časa, kot trajajo litanije. In zaželi si, da bi bila tudi ona tako lepa, kot je Marija.*

Marija, čudoviti Božji otrok, prosi za nas.

Mt 19,13-15 - Jezus blagoslavlja otroke

Tedaj so mu prinesli otroke, da bi položil nanje roke in molil. Učenci so jih grajali, toda Jezus jim je rekel: »Pustite otroke in ne branite jim priti k meni, kajti takšnih je nebeško kraljestvo.« Potem je položil nanje roke in šel od tam.

4. Vera – navada ali osebna odločitev

Živahno razpoloženje je pri Praznikovih nekoliko zaustavila mamina slabost, ki se kar ne neha. Zaradi nosečnosti je ves čas utrujena in slabotna. Kaj hoče, ni več tako mlada, kot je bila pri Luku. Morala bo delati z mislijo, da vsega pač ne zmore sama.

Dan je tokrat mirno potekal. Otroci so se pridno lotili učenja in se mirno igrali skupaj. Večer je bil kar naenkrat tu in z njim šmarnice. Čeprav se mama ni počutila najbolje, je vseeno šla k maši. »Delati ne morem,« je pojasnila otrokom, »sedim in poslušam pa lahko.«

Cerkev je bila tokrat precej bolj polna kot običajno. Pri maši so bili tudi otroci, ki bodo na prvo nedeljo v juniju prejeli zakrament svete birme. Z njimi je bilo nekaj staršev in botrov.

Če je bilo v nedeljo med bogoslužjem čutiti povezanost vseh sodelujočih, je bilo tokrat ravno nasprotno. Nekateri botri in otroci so se med mašo ves čas ozirali levo in desno, kot bi ugotavljali, če so prišli na pravo mesto. Pri obhajilu je izgledalo, kot bi se nekateri odpravili k bankomatu, po maši pa kot da se je večina oddahnila, da je neka obvezna prireditev končana. Na poti domov se odvije pogovor, ki ne more mimo vzdušja v cerkvi.

ati Jože   *Ati Jože začne:* »To kar se dogaja pri letošnji pripravi na birmo, pa res ne pelje nikamor. Če smo včeraj govorili o tem, da ne smemo nikogar siliti k veri, bi tudi ne smeli dopustiti, da gre k birmi nekdo, ki s tem zakramentom in vsemi drugimi ne ve, kaj bi počel,« *reče skoraj jezno.*

Ivana   *»Mama, zakaj pridejo k maši ljudje, ki jim ni do tega?« zanima Ivano. »Saj bi bili lahko doma.«*

mama
Mojca   *»Dobro vprašanje, Ivana. Zakaj so bili danes mnogi na pripravi za birmo in pri maši, če jim ni do zakramentov?« se sprašuje tudi mama.*

Luka   *Luka pa reče:* »Saj je jasno, zakaj. Večina mojih sošolcev je šla k birmi zaradi bogatih daril. Nekateri od takrat naprej niso nikoli več prestopili praga naše cerkve.«

Jakob   *Jakob vpraša:* »Kaj pa naj bi bilo pomembno v pripravi na birmo?«

ati Jože   *»Gre za prejem Svetega Duha,« pojasni ati. »Se spomniš, kdaj so ga učenci prejeli?«*

- Jakob *Jakob pohiti z odgovorom:* »Na binkošti, petdeset dni po Jezusovem vstajenju,« *reče ponosno.*
- ati Jože *Ati nadaljuje:* »Če so učenci pred Jezusovim trpljenjem dvomili in se obotavljali v hoji za Jezusom, jih je prikazovanje po vstajenju prepričalo, da njihov Učitelj živi in da je imel prav. Njihovi dvomi so se umaknili in vedno bolj so bili prepričani, da morajo za Gospoda dati življenje. Potrditev v Svetem Duhu jim je dala moči, da so odšli po svetu in oznanjali, da Gospod živi.«
- mama *Mama dopolni razlago:* »Vendar je bila pot do vere tudi pri apostolih strma in dolga. Ni šlo z lahka. Potrebna je bila molitev. Apostoli so po vstajenju ostali zaprti v dvorani zadnje večerje in skupaj z Marijo čakali, kaj se bo zgodilo. A niso le čakali, molili so.«
- Mojca
- ati Jože *Ati Jože se ob zadnjih besedah zamisli:* »Saj to je morda najbolj boleče, da so danes v cerkvi večinoma vsi samo čakali, niso pa molili.«
- Luka *Luka se strinja:* »Zame je to nesmisel, da nekdo pride brez vere v cerkev in čaka, da bo prejel nek zakrament.«
- Ivana *»Jezus je zaradi tega gotovo žalosten,« razmišlja Ivana.*
- mama *»Tudi jaz mislim, da ga taka drža boli,« pritrди mama Mojca.*
- Mojca *»Verjetno je prav, da se vprašamo, kaj lahko naredimo mi. Nevarno je, da bi obsojali druge in se zgražali nad njimi. Mi sami se moramo vprašati, ali naredimo vse, kar Bog od nas pričakuje.«*
- Jakob *Jakob pomisli in pravi:* »Jaz sem se trudil, da bi kljub nemiru v cerkvi zbrano ministriral.«
- Ivana *»Jaz sem molila,« pohiti Ivana.*
- Luka *Luka pa prizna:* »Mene je pa vse jezilo, pa tudi nerodno mi je bilo, ker sem imel občutek, da sem za mnoge čuden, ko hodim k šmarnicam.«
- ati Jože *»Morda moramo prav na tem narediti več,« jih spodbudi ati Jože in dodaja:* »Tudi meni je bilo neprijetno, pa bi moral biti ponosen, da sem kristjan in da imam rad Boga.«
- mama *Mama se strinja:* »Meni se je dogajalo nekaj podobnega. Potem verjetno še nismo tam, kjer so bili apostoli po binkošti. Marija je bila vedno pokončna, tako pod križem kot na binkošti. Vsem nam tega poguma primanjkuje. Prosimo Marijo za starše, botre in birmance, da bi vzljubili Boga in si želeli njegovega Duha. Za nas pa, da bi bili pogumne priče Jezusovega vstajenja.«
- Mojca

Marija, pogumna priča Gospodovega vstajenja, prosi za nas.

Lk 12,49-53 - Zaradi Jezusa se delijo duhovi

»Prišel sem, da vržem ogenj na zemljo, in kako želim, da bi se že razplamteli! Moram pa prejeti krst in v kakšni stiski sem, dokler se to ne dopolni. Mislite, da sem prišel prinašat mir na zemljo? Ne, vam rečem, ampak razdeljenost. Odslej bo namreč v eni hiši pet razdeljenih: trije proti dvema in dva proti trem; razdelili se bodo:

oče proti sinu
in *sin proti očetu*;
mati proti hčeri
in *hči proti materi*;
tašča proti svoji snahi
in *snaha proti tašči*.«

5. Kaj sledi hudi uri?

Ko se pritiski v šoli stopnjujejo, napetost pri Praznikovih narašča. Luka in Jakob stresata svojo sitnost drug na drugega in če pride mimo Ivana, dobi pogosto še ona svoj delež. A nekako še gre, dokler so sitni samo otroci. Večji problem nastane, če prideta iz službe sitna tudi starša. In danes se je pri Praznikovih zgodilo prav to.

Ati je bil tisti, ki se je vrnil domov ves napet. Vse ga je jezilo. Ko je stopil v hišo, so otroci ravno kričali drug na drugega. Jezno jim je ukazal, naj se takoj umirijo. Mojca se je razveselila moževega prihoda. Želela se mu je malo potožiti, kako je služba zaradi nosečnosti zanjo naporna in kako utrujena se vrača domov. Morda bi ji lahko pomagal dokončati kosilo, medtem pa bi se lahko kaj pogovorila. A Jože je šel kot burja skozi kuhinjo, ne da bi jo sploh pozdravil. Ustavil se je šele v dnevni sobi in skoraj ponorel, ker je bilo vse nastlano. »Lenuhi grdi, da mi takoj vse pospravite,« je zavpil na otroke. Ko so pospravili, jih je jezno zapodil v otroške sobe in jim zagrozil, naj se ne prikažejo ven do kosila.

Ko je nastala tišina in so bili otroci v svojih sobah, je stopila k njemu mama Mojca. Hotela ga je potolažiti, zato mu je rekla, da vendarle ni tako hudo. Saj so otroci sicer kar pridni, včasih jim pač ne uspe. A to ga je le dodatno razdražilo. Osorno jo je odrinil in šel brez besed na vrt okopavat krompir.

Kosilo je minilo v tišini. Popoldan so otroci raje preživeli kar v svojih sobah, da ne bi še kaj letelo po njih. Računali so, da se bo ati do večera ohladil. A ko so po maši skupaj sedli za mizo, je bilo v zraku še vedno čutiti napetost.

- Ivana *Led razbije Ivana, ki pravi: »Danes so šli k prvi spovedi otroci, ki bodo letos prvič šli po sveto hostijo. Zakaj pa gre človek k spovedi?«*
- Jakob in
Luka *Jakob in Luka se namuzneta in si mislita, da je Ivana zadela v polno. Sedaj bi lahko zbodla atija in Ivani odgovorila, da je lepo in prav, če se Bogu in bližnjim opravičimo, če se na primer po krivem jezimo. A da ne bi bil zopet ogenj v strehi, sta raje tiho.*
- ati Jože *Ati Jože dobro ve, da ni bilo prav, da je tako stresel svojo jezo nad otroki in ženo. A zbrati pogum in priznati lastno neumnost, ni lahko.*
- mama *Mama Mojca razume, da se je mož znašel v zadregi. Ve tudi, da*

- Mojca *mu je žal in da se bo opravičil. Le malo več časa rabi, da se bo opogumil. Zato je najbolje, če sedajle ona prevzame besedo. Pravi takole:* »Ivana, saj o tem sva se že pogovarjali. Daj, poskusi sama povedati, kaj se zgodi pri spovedi.«
- Ivana *Ivana pomisli in reče:* »Povedati moraš svoje grehe, kje si ga polomil, kje si se premalo potrudil, če si nagajal ali drugega užalil ... in po tem se pri kesanju Bogu za vse to opravičiš. Ampak saj to počnemo že sedaj, ko zvečer molimo kesanje. Zakaj je pa treba še k spovedi?«
- mama Mojca *Mama Mojca odvrne:* »Preden pristopimo k obhajilu, preden se udeležimo Jagnjetove gostije, kot reče duhovnik pri maši, se moramo na to dobro pripraviti. K spovedi gremo, da bi bilo srečanje z Jezusom lepše. Saj veš, kako mučno je sicer sedeti skupaj za mizo, kadar se med sabo nismo uspeli spraviti.«
- ati Jože *Ati Jože se nasmehne, saj mu je mama Mojca že položila besede v usta. Sedaj je nekoliko lažje začeti. Odkaslja se in reče:* »Da, danes je bilo vsem malo zoprno pri kosilu.«
- Jakob in Luka *»Pravzaprav je bilo zelo zoprno in zelo napeto,« ga popravita Luka in Jakob.*
- ati Jože *»No, vem,« prizna ati Jože in nadaljuje:* »Vem, da se moram opravičiti za današnje ravnanje. Žal mi je, da se nisem obvladal in sem stresal slabo voljo na vas. Včasih me stvari v službi tako razdražijo, da ne uspem najti miru. Potem je tako.«
- mama Mojca *Mama Mojca ga potreplja po rami in reče:* »Vse je v redu, samo da se pogovorimo in pridemo zopet skupaj. In to je tudi eden od ciljev svete spovedi.«
- Jakob *»Kaj misliš s tem, mama?« vpraša Jakob.*
- mama Mojca *»Priznati svoje napake – to je prvi korak pri spovedi. Ko priznamo, da smo ga polomili, je že pol narejenega. Potem prošimo drug drugega in Boga odpuščanja ter sklenemo, da se bomo poboljšali.«*
- Luka *»Vendar kaj šteje spoved, če pa vedno ponavljamo ene in iste grehe?« zanima Luka.*
- mama Mojca *Mama Mojca odvrne:* »Se ti zdi vseeno, ali bi se ati danes opravičil ali ne?«
- Luka *»Seveda ne!« pohiti Luka.*
- mama Mojca *»No, tako je tudi s spovedjo,« razloži mama. »Če grehe priznamo in se jih kesamo, lahko spet gradimo odnose naprej. Če*

- jih ne priznamo, se prepad med nami in Bogom samo pogloblja.«
- Luka »Spoved torej ni namenjena samo temu, da nekaj odložimo, ampak da začnemo znova,« *razmišlja Luka.*
- ati Jože »Da,« *nadaljuje pogovor ati.* »Če sebi in drugim ne priznamo, da smo ga polomili, ne moremo začeti znova. Cilj spovedi – pa tudi našega medsebojnega priznavanja napak – je v tem, da rastemo. Iz napak in grehov se moramo učiti živeti.«
- mama *Mama Mojca doda:* »Ni najhuje, da grešimo. Najhuje je, če greha Mojca ne priznavamo. Ko pa ga priznamo, smo že na poti v novo življenje.«
- Ivana *Tudi Ivana sedaj razume. Ponosno pove:* »Ko si priznamo, nam je spet lepo, kot včeraj ob pizzi. In zdaj razumem – prvoobhajanci so šli k spovedi, da bi bila gostija z Jezusom lepša.«
- mama »No, pa danes zmolimo posebej zanje, da bi začutili lepoto Mojca odpuščanja pri sveti spovedi,« *predlaga mama Mojca.*
- ati Jože *Ati Jože pa doda:* »In da bi svoje spodrsaljaje in grehe zmogli priznati. To je včasih res težko.«

Marija, tolažnica v naših stiskah, prosí za nas.

Mt 19,16-22 - Bogastvo in hoja za Jezusom

Nekdo je stopil k njemu in rekel: »Učitelj, kaj naj dobrega storim, da prejmem večno življenje?« Dejal mu je: »Kaj me sprašuješ o dobrem? Samo eden je dober. Če pa hočeš priti v življenje, se drži zapovedi!« »Katerih?« mu je rekel. Jezus je dejal: »*Ne ubijaj! Ne prešuštuj! Ne kradi! Ne pričaj po krivem! Spoštuj očeta in mater! in Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!*« Mladenič mu je rekel: »Vse to sem izpolnjeval; kaj mi še manjka?« Jezus mu je rekel: »Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih. Nato pridi in hodi za menoj!« Ko je mladenič slišal to besedo, je žalosten odšel; imel je namreč veliko premoženje.

6. Kdo je boljši?

Kadar je vreme lepo kot danes, Ivana navadno teka okoli hiše ali pa se igra s sosedovo Janjo, ki je leto dni starejša od nje. Danes sta po travniku nabirali rožice in prinašali zajčkom svežo travo. Tudi Jakob je pritekel iz hiše, ko je naredil domačo nalogo. Želel je pogledati, kako je z zajčki. Nekaj časa so se okrog zajčnikov lepo igrali, potem pa je mama zaslišala vse višje glasove, ki so prihajali iz garaže. Jakob in Ivana sta se prerekala, čigavi zajčki so lepši in večji. Prepir se je končal z jokom. Ivana je v solzah odšla z Janjo k sosedovim, češ da svojega bratca ne mara več.

Prišel je večer in odpraviti se je bilo treba k šmarnicam. Tokrat je Ivana šla do cerkve kar peš skupaj z Janjo in njeno babico. A glej ga zlomka - nazaj grede se je spet vnel prepir. Tokrat med Janjo in Ivano, ki se je postavljala, da ima vse šmarnične listke in da je za to boljša in bolj pridna od Janje. In ker Janja ni hotela požreti, da bi bila slabša od »tamale« sosedu, ji je zabrusila, da je važička. Babica ju je poskušala pomiriti, a besedni bitki ni bila kos.

Ivana je prišla domov vsa nataknjena. Pri večerji je povedala mami, kako se je končalo njeno vračanje iz cerkve. Jakob je potem ves razgret razlagal, kako nesposoben da je novi hišnik, ki še šolskega zvonca ne zna popraviti. Danes so morali v razredu sedeti pet minut dlje, ker šolska ura ni zvonila. Mama je tokrat vse skupaj le tiho opazovala in premišljevala, od kod le vsa ta tekmovalnost. Saj jih ne vzgaja k temu. No, morda pač, pa tega niti ne opazi. Očitno se bo morala tudi sama pri tem ustaviti, zagotovo pa je to dobro vprašanje za nocojšnji pogovor. Ni pa vedela, če bo kos ugovorom, ki bodo gotovo kar deževali. Težko bo tudi zato, ker je Jože na službenem potovanju in ga nocoj ne bo z njimi. Luka pa se tudi še ni vrnili od skavtov. Oh, če bo vedno čakala na podporo, bo šlo preveč stvari mimo.

mama   »Moram tvegati,« si je rekla, nato pa začela: »Ali uganeta, o čem Mojca se želim danes pogovoriti z vama?«

Ivana   »Mogoče o šmarničnih listkih,« je hitra Ivana. »Skrbno jih zbiraмо, ali ne?«

Jakob   *Jakob se malo prestraši, ker danes pri maši ni bil zbran in sta se s prijateljem pred oltarjem ves čas nekaj pogovarjala. Pomisli, da bi bilo dobro, če bi obrnil pogovor k Božji besedi in šmarnicam, sicer jih bo še slišal: »Mislim, da imaš v glavi današnji evangelijski odlomek.«*

- mama *Mama ni slepa in gluha in se Jakobu, ki bi se rad izmuznil,*
Mojca *nasmehne ter reče: »Jakob, saj veš, da nisi bil ravno priden pri oltarju. A pustimo to. Ne, Ivana, ne bomo govorili o listkih, ampak o tem, kaj se tudi ob zbiranju listkov dogaja.«*
- Ivana *Ivana začudeno vpraša: »Kaj se dogaja?«*
- Jakob *Jakob je prepričan, da je najboljša obramba napad, zato hitro odgovori: »Važiš se z njimi Ivana, važiš. Tako kot s svojimi ubogimi zajčki. Janja ima prav. Važička si, da veš.«*
- Ivana *Ivana bruhne v jok, še preden uspe mama kaj reči. Vsa v solzah tuli na brata: »Nesramnež, s teboj se ne pogovarjam več. Vedno sem vsega jaz kriva, ti pa se napihuješ s svojimi debelimi zajci in dobrimi ocenami v šoli. Ne maram te!«*
- mama *Mama Mojca je sicer vajena otroških vojn, a tak potek tudi njo*
Mojca *preseneti. Ivana vstane od mize in teče v sobo. Zaloputne z vrati. Jakob med tem jezno sreba kakav. Mama Mojca tiho vpraša: »Kaj bova pa zdaj? Sedaj si zmagal in ostal sam.«*
- Jakob *»Kaj pa se ves čas nekaj važi. Vedno hoče biti v središču pozornosti,« se brani Jakob.*
- mama *»Daj no, Jakob, kaj ko bi se vseeno ustavil pri sebi,« vztraja mama.*
Mojca *»Kdo pa je danes začel s prepirom pri zajčkih. Saj sem vaju videla skozi okno!«*
- Jakob *Jakob skloni glavo in molči. Sedaj mu tudi kakav več ne tekne.*
mama *Mama Mojca se zamisli nad klavrno končanim pogovorom in ne ve,*
Mojca *kako nadaljevati. »Nič,« si reče, »pa začnimo z večerno molitvijo rožnega venca, mogoče se bo potem dalo nadaljevati pogovor.« K molitvi pokliče Ivano. Ta se sicer upira, a slednjič popusti, ker ji ni prijetno, če je sama v sobi. Jakob pa se tudi nima kam skriti. Najprej zmolijo molitev po jedi, nato pa še rožni venec. Glave se med tem nekoliko ohladijo in mama poskusi znova: »Če se takole prepiramo, ni prijetno nikomur.« A ker nima smisla ponovno začenjati vojne, se mama spomni svetopisemskega odlomka, ki lahko nekaj pove o nastalem položaju. Zato reče: »Pomislila sem na dogodek, ki je zapisan v začetku Svetega pisma. Se spomnita?«*
- Jakob *»O Adamu in Evi,« pohiti Jakob in se že spet napihuje pred Ivano.*
mama *»Da, o Adamu in Evi,« pokima mama ter vpraša: »Zakaj sta izgubila raj?«*
Mojca *izgubila raj?«*
Ivana *»Ker sta jedla jabolko,« je tokrat hitrejša Ivana.*

- Jakob »Oh, to je le prispodoba, buča,« *se posmehuje Jakob.* »Raj sta izgubila zaradi napuha,« *reče Jakob ponosno.*
- mama »In zakaj se je tudi zgodba o Kajnu in Abelu slabo končala?«
- Mojca *nadaljuje mama.*
- Jakob *Jakob spet prehitil Ivano in izstrelil kot iz topa:* »Ker sta med seboj tekmovala.«
Ivani se že spet nabirajo solze. Mama vpraša: »Jakob, se ti ne zdi, da ti sedaj delaš isto, da tudi ti tekmuješ.« *Jakoba vprašanje konkretno uščipne, zato nič ne reče. Je pa sedaj Ivana tista, ki se zadovoljno nasmiha.*
- mama *Mama ima dovolj:* »No, Ivana in Jakob, ustavita se vendar. Napuh, ki nas žene v primerjanje in tekmovanje, je prvi od sedmih glavnih grehov. Vse naše odnose uniči, mar ne vidita.«
- Mojca *Otroka sta tiho. Kaj pa naj rečeta? Če iskreno pomislita, se res lahko prepoznata v teh svetopisemskih likih.*
- mama *Mama ju malo pusti v tišini, nato pa nadaljuje:* »Poglejta, če se ne zavedamo, da je vse, kar imamo, Božji dar, dar, za katerega moramo biti hvaležni in ga deliti z drugimi, se svet spremeni v bojno polje. Saj sta slišala pri šmarnicah, kako se je Marija znala veseliti vsega. Kako slavi Gospoda, ker jo je izbral za Božjo mater. Kako bi se mi napihnil, če bi bili tako pomembni kot ona, kaj? Če ne bomo imeli nje pred očmi, bo vsak dan samo še slabše. Prosimo jo danes v litanijah, naj nam bo živ zgled ponižnosti.«

Marija, tihi zgled ponižnosti, prosi za nas.

Mt 19,23-30

Jezus pa je rekel svojim učencem: »Resnično, povem vam: Bogataš bo težko prišel v nebeško kraljestvo. In spet vam povem: Laže gre kamela skozi šivankino uho, kakor bogataš pride v Božje kraljestvo.« Ko so učenci to slišali, so zelo strmeli in govorili: »Kdo se torej more rešiti?« Jezus pa se je ozrl vanje in jim rekel: »Pri ljudeh to ni mogoče, pri Bogu pa je vse mogoče.« Tedaj mu je Peter odvrnil: »Glej, mi smo vse zapustili in šli za teboj. Kaj bomo torej prejeli?« Jezus jim je dejal: »Resnično, povem vam: Ko bo Sin človekov ob prerojenju sveta sédel na prestol svojega veličastva, boste tudi vi, ki ste šli za menoj, sedeli na dvanajstih prestolih in sodili dvanajst Izraelovih rodov. In vsak, kdor je zapustil hiše ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali otroke ali njive zaradi mojega imena, bo prejel stokratno in dobil v delež večno življenje. Toda mnogi prvi bodo zadnji in zadnji prvi.«

7. Pri nas pa že nismo leni!

Luka se je po telefonu pozno v noč pogovarjal z Lucijo. Zjutraj pa se mu kar ni ljubilo vstati, čeprav so bili dogovorjeni, da bodo dopoldan skupaj pospravili hišo. Ko je končno vseeno vstal, se je spomnil, da pišejo v ponedeljek test iz angleščine in bi se moral učiti.

Jakob je skušal dopovedati mami, da je bolj kot vse drugo pomembno, da temeljito počisti pri zajčkah in jih nahrani, sicer bodo zboleli. Temu je pritrčila tudi Ivana, ki ji ni bilo do tega, da bi pomivala okna. Še preden so razčistili dilemo, je zazvonil telefon. Bil je sosed, ki je prosil atija, če mu lahko pride pomagat žagat drva. Mama Mojca se je spomnila, da jo je mama prosila, naj ji iz trgovine prinese sveža jajca. Kaj ko bi šla kar takoj v trgovino in se izognila temu direndaju? Potem bi v miru obiskala še mamo. Naredila bi dobro delo, pa še pregovarjati se ji ne bi bilo treba.

Prepoznala je svoje misli in v njih skušnjava, da bi zbežala pred zoprnim, a nujnim opravilom. Ne, tega pač ne sme, če je le kaj odgovorna. Zbrati mora moči in razporediti vojsko na svoja mesta. A kje naj se loti? Najprej se je pogovorila z Jožetom, ali je res nujno, da gre pomagat sosedom. Jože je razumel, da bi tudi sam izbral raje tisto, kar je lažje, ne pa ono, kar je boljše, zato je ostal doma. No, Luka je moral priznati, da bo popoldan dovolj časa za angleščino, Jakob in Ivana pa sta kljub protestiranju skušala verjeti, da zajčki ne bodo pomrli, če jim prav takoj generalno ne počistita 'stanovanja'.

Mama in ati sta bila zadovoljna, da jima je uspelo prepoznati pasti. Mojca je v tem že videla témo za pogovor.

Dopoldan je hitro minil in kosilo je na mizi. Ker so uspeli narediti večino tega, kar so si zadali, zdaj lažje posedijo pri mizi. Pogovor hitro steče.

mama   »Teden je skoraj za nami in glavne grehe smo v glavnem že obdelali,
Mojca   kajne?« začne mama Mojca.

ati Jože   *Ati Jože se nasmehne:* »Da, za mizo jih ni težko reševati. Sicer pa
prilezejo iz vseh kotičkov in nam nagajajo.«

Jakob in   *A Jakoba in Ivane grehi ne zanimajo. Še vedno sta z mislimi pri*
Ivana   *dopoldnevu. Jakob začne:* »Danes smo bili zelo pridni. Ne razumem
pa, zakaj moram zmeraj delati tisto, kar rečeta vidva. Kadar hočem,
tako kot danes, počistiti zajčnike, zahtevata, da delam v hiši. Kadar
hočem pomivati posodo, pa pravita, da je potrebno nahraniti zajčke.

Samo, da je po vajino.«

»Da, samo, da je po vajino,« *ga potrди Ivana.*

Luka *Luka raje modro molči, ker že predvideva, kje se bosta Jakob in Ivana ujela v past.*

ati Jože »Res je videti, da si naša mama vedno nekaj izmišljuje. Pomembno je, da delamo, kajne,« *reče ati.*

Jakob *Jakob je zadovoljen, da je na svojo stran pridobil atija, zato hitro doda:* »Res, pomembno je, da vidimo delo in ga opravimo. Saj vedno tako pravita. In zakaj moramo videti ravno tisto delo, ki ga vidi mama?«

ati Jože *Ati Jože ga vpraša:* »Kaj praviš, vidi mama, ko začne s kuhanjem kosila, samo to delo, ali jo čaka še kakšno drugo?«

Ivana »Perilo me čaka! Tako večkrat reče,« *se spomni Ivana.*

ati Jože »Kaj pa, če bi mama vrstni red zamenjala? Kaj pa, če bi rekla, naj mi počakamo s kosilom do večera, ker mora ona prej zlikati?« *sprašuje ati.*

Jakob »Daj no, ati, saj veš, da je to nesmisel,« *odvrne Jakob.*

ati Jože »Torej,« *sklene svojo misel ati,* »ni dovolj da delamo, pomembno je, da opravimo pravo delo v pravem trenutku. Če ne, se tudi za delom lahko skrrije lenoba.«

Jakob »Kaj?« *se čudi Jakob.* »Delamo in smo leni, saj to ni mogoče. Len je tisti, ki ne dela.«

mama »Ti bi rad kar hitro opravil z lenobo,« *mu reče mama.* »Ni naključje, da pregovor pravi, da je lenoba vseh grdob grdoba. Torej jo je včasih zelo težko prepoznati, kaj šele premagati.«

Jakob »Pri nas pa že nismo leni,« *Jakob še naprej protestira.* »Zmeraj moramo delati. Sošolci ne delajo pol toliko kot jaz.«

mama »Ne napihuj se, napuh je tudi greh,« *ga opozori mama.* »Ustavimo se raje pri lenobi. Samo danes se je skušala z več strani prikristi v hišo.«

Mojca »Če povem po pravici,« *začne ati,* »me je danes vleklo k sosedu žagat drva. Ampak tja bi šel le zato, ker se mi je v tistem trenutku zdelo lažje, kot ostati doma in se lotiti nereda v hiši.«

Luka *Luka, ki je doslej le poslušal, prizna:* »Jaz bi se tudi raje učil angleščino. Sesati in brisati prah je tako dolgočasno. Lažje bi bilo sesti za knjige in počakati, da delo opravite drugi.«

Ivana »Pa to še povej, da si bil len, ker zjutraj nisi hotel vstati,« *vskoči Ivana.*

Luka »Ivana, tebe vedno srbi jezik, kjer ni potrebno,« *se razjezi Luka.* »Tebi

- se ni dalo pomivati oken, pa si se vrtela okrog neumnih zajcev.«
- ati Jože *Ivana se hoče braniti, a ati prepri prekinje:* »Ne pogovarjamo se zato, da bi drugega obtoževali, ampak zato, da si pomagamo spoznavati, kaj je dobro in kaj slabo. Tudi pogovor je lahko lenoba. Kadar vam ni do dela, ali pa ko bi raje ne odšli od doma, bi se najraje pogovarjali. Tudi to je lenoba.«
- Ivana »Potem je vse lenoba!« *vzdihne Ivana.*
- mama »Ni vse lenoba,« *pojasni mama,* »je pa hitro na delu. Če si
- Mojca neprestano ne sledimo, nas v vsem - tako v delu kot v pogovoru - lahko vodi lenoba.«
- ati Jože »In vse bi lahko opravičili z delavnostjo,« *doda ati.*
- mama *Mama zaključí:* »Tudi Marija in Jožef bi lahko v iskanju lažje poti
- Mojca zavrnila Božje povabilo, naj sprejmeta v svoj dom Jezusa, odločila pa sta se za veliko težjo pot. Mi lenobe pogosto niti ne opazimo. Mislim, da je prav, da danes molimo za to, da bi jo prepoznali in da bi jo uspeli premagati.«

Marija, čudoviti zgled v boju z vsakim grehom, prosi za nas.

Mt 20,1-16 - Delavci v vinogradu

»Nebeško kraljestvo je namreč podobno hišnemu gospodarju, ki je šel zgodaj zjutraj najet delavce za svoj vinograd. Z delavci se je pogodil za en denarij na dan in jih je poslal v svoj vinograd. Okrog tretje ure je šel ven in videl druge na trgu postajati brez dela. Tudi tem je rekel: »Pojdite tudi vi v vinograd, in kar je prav, vam bom dal.« In so šli. Okrog šeste in okrog devete ure je spet šel ven in storil prav tako. In ko je šel ven okrog enajste ure, je našel druge, ki so tam postajali, in jim je rekel: »Kaj postajate tukaj ves dan brez dela?« »Ker nas nihče ni najel,« so mu dejali. Tedaj jim je rekel: »Pojdite tudi vi v vinograd!« Pod noč pa je gospodar vinograda rekel svojemu oskrbniku: »Pokliči delavce in jim plačaj. Začni pri zadnjih in končaj pri prvih.« Pristopili so torej tisti, ki so prišli okrog enajste ure, in dobili vsak po en denarij. Ko so prišli prvi, so mislili, da bodo dobili več, vendar so tudi oni dobili vsak po en denarij. In ko so to prejeli, so godrnjali nad hišnim gospodarjem, češ: »Ti zadnji so delali eno uro in si jih izenačil z nami, ki smo prenašali težo dneva in vročino.« Odgovoril je enemu izmed njih: »Prijatelj, ne delam ti krivice. Ali se nisi pogodil z menoj za en denarij? Vzemi, kar je tvojega, in pojdi! Hočem pa tudi temu zadnjemu dati kakor tebi. Ali ne smem storiti s svojim, kar hočem? Ali je tvoje oko hudobno, ker sem jaz dober?« Tako bodo zadnji prvi in prvi zadnji.«

8. Vsi za enega, eden za vse

Mesec hitro teče. Praznikovi ugotavljajo, da se njihovi pogovori o veri že obrestujejo. Ker so se sinoči pogovarjali o lenobi, je bilo danes zjutraj vsem jasno, da bo poležavanje dobilo svoje ime. Če je bilo prejšnjo nedeljo težko uskladiti svoje predstave, se je tokrat vsak potrudil, da bi iskal tisto, kar je resnično dobro in je tako dobro za vse. Naj vlada Sveti Duh v naši družini, si je vsak mislil, hudi duh pa pri nas nikakor ne sme imeti prostora.

Ker so lekcijo jutranjega vstajanja in usklajevanja že poznali, so se zjutraj presenetljivo hitro uskladili. A kaj, ko se nedelja ne konča z zajtrkom. Tokrat sta se mami in ati že prejšnji večer, preden sta skupaj zmolila očenaš in zaspala, dogovorila, da se bodo danes pogovorili po večerji. Kadar preživijo dan skupaj, se ponavadi do večera nabere veliko gradiva, ki ga je zvečer dobro predelati.

Dopoldan je bila na televizijskem sporedu zanimiva tekma – in fanta sta jo želela spremljati. Tudi atija je zanimalo, kako se bodo odrezali naši. Zato so se dogovorili, da predstavijo pogovor o pridigi in evangeliju na večer. Kosilo sta pripravili Ivana in mama Mojca. Ivana je očistila solato in pripravila mizo, mama Mojca pa je pohitela z ostalim.

Ura je dvanajst in nedeljsko kosilo je že na mizi. Med obedom steče debata o tem, kako bodo preživeli popoldan. Luka reče, da že dolgo ni bil z Lucijo in bi rad šel s kolesom do nje. Jakob bi rad šel na bližnji hrib, mama pa bi raje hodila po ravnem. Le Ivana in ati bi sprejela karkoli, samo da gredo na sprehod. Kako sedaj vse uskladiti, da bo volk sit in koza cela? Zadnje čase je usklajevanje vse bolj zahtevno. Ati in mami se spogledata in že vesta, da bo treba nekaj ukreniti.

ati Jože   *Ati začne: »Očitno se moramo ustaviti in se pogovoriti. Sicer bo v prihodnje še težje. Luka, ti boš vedno bolj tiščal k Luciji, kar je razumljivo, a vseeno je dobro, da se kaj pogovorimo. Ti, Jakob, si vedno jezen, če tam, kjer hodimo, ni dovolj strmo zate. Mojca, tebe že razumem, da te nosečnost utruja in ti ni do največjih strmin, a kako naj potem pridemo skupaj?« sprahuje ati.*

Jakob   *»Saj vama vedno rečem, da nas počakajta pod vznožjem. Saj pridemo vedno nazaj, gor še nismo nikoli ostali,« pove Jakob.*

ati Jože   *»No, to je že res,« odvrne ati, »ampak verjetno se vsi strinjate, da*

- je bistvo nedeljskega izleta v tem, da smo skupaj.«
- Luka »Skupaj že, skupaj,« *se vključi Luka*, »ampak vsak ima svoje želje in potrebe, pa tudi svojo pot v življenju. Ne moremo biti vedno skupaj. Moje življenje se ne konča v naši družini, jaz moram ustvariti svoje življenje in svojo pot.«
- ati Jože »Prav imaš,« *reče ati*, »a vprašanje, ki se nama z Mojco postavlja, je, kaj naj nam bo merilo za to, da smo skupaj.«
- Jakob »Pri sosedovih Rok reče, kam bi šli in je tako, kot on hoče,« *odvrne Jakob*.
- Ivana »Saj lahko, ko je sam, pri nas smo pa trije,« *ugotovi Ivana*.
- Jakob »Spet si pametna,« *se jezi Jakob*. »Hočem reči, da ga upoštevajo. Pri nas pa je vedno tako, kakor rečeta ati in mami.«
- Luka *Luka zamahne z roko*: »Saj to vedno ponavljamo, ampak ati in mami vztrajata pri svojih načelih. Večina sošolcev ima svojo televizijo ali računalnik in se jim ni potrebno usklajevati niti kaj bodo gledali.«
- mama *Mama Mojca tega ne more več poslušati in skoraj vzroji*: »Res je, Mojca da ste otroci, ampak jezi me že, da se vedno pritožujete, kako hudo je pri nas. Pojdite k sosedovim in ostanite tam, če vam je tam lepše!«
- vsotroci *Otroci so tiho. Takšnega tona pri mami niso navajeni*.
- ati Jože *Čez čas reče ati*: »Tudi mene bolijo tile protesti, a pogovoriti se moramo, kaj bi pravzaprav radi dosegli. Sam razmišljam o tem, da je pomembno, da se razumemo in da nam je mar drug za drugega. Odkrivati moramo, kaj je dobro za vsakega posebej in za vse skupaj.«
- mama *»Saj o tem je govoril tudi župnik danes pri pridigi,« ugotovi mama*.
- Mojca
- Jakob *Jakob se spomni*: »Všeč mi je bilo, ker je rekel, da ne razume ravno, zakaj so v Bogu tri osebe, ampak da misli, da ne zato, ker bi en sam ne zmožel narediti vsega, saj je Bog, ampak zato, ker je biti skupaj lepše kot biti sam, delati skupaj lepše in polnejše kot delati sam.«
- Luka »No, Jakob, meni je prav, da bi bil jaz Bog Oče, ti pa Sin. Ti bi trpel, meni pa ne bi bilo treba,« *se posmeje Luka*.
- mama *Mama skuša kljub jezi ostajati zraven. Kar je pravkar povedal Luka, Mojca jo zaboli. Vpraša ga*: »Luka, pa misliš, da bi res lahko to naredil? Te res ne bi bolelo, če bi moral Jakob trpeti?«

- Ivana »Saj jaz ne bi pustila, da bi Jakob trpel,« *se ustraši Ivana.*
- Luka *Luka se ustavi:* »Mama, saj imaš prav, saj ne bi želel, da kdo od nas trpi.«
- mama *Nastane nekaj trenutkov tišine, nato reče mama:* »Jože, vprašal si, kaj naj bi bilo merilo, če smo ali nismo skupaj. Mislim, da je za nas kristjane odgovor jasen. Merilo naših odnosov je sveta Trojica. Saj je ne razumemo, vemo pa, da ima vsaka od treh oseb svoje mesto, vseeno pa so si v vsem enotne. Jezus je večkrat zatrdil, da sta On in Oče eno. Ne smemo se bati, da smo ničvredni, če ni vse po naše.«
- ati Jože *Ati se strinja:* »Verjetno je res prav ta strah tisti, ki nam dela preglavice. No, poglejmo sedaj konkretno. Glede na to, da nam je ta teden lepo uspevalo biti skupaj, da smo si našli čas za pogovor, je morda čisto prav, če gre Luka k Luciji. Pravzaprav res nista bila dosti skupaj, mi pa smo bili.«
- Ivana »Ampak jaz bi rada, da bi šel tudi on z nami na sprehod,« *reče Ivana.*
- Luka *Luku je to lepo slišati:* »Saj grem tudi jaz rad z vami, ampak vedno pač ne gre,« *jo potolaži.*
- Jakob »Kaj pa, če gremo do sosednje vasi vsi skupaj s kolesom, potem pa greš ti k Luciji, mi pa gremo še malo na sprehod?« *se domisli Jakob.*
- ati in *Ati in mami se spogledata. Kar začudena sta nad tolikšno*
- mami *usklajenostjo.* »Seveda lahko naredimo tako. No, če nam bo tako uspelo vsaj vsako drugo nedeljo najti rešitev, bo pa res lepo. Sedaj pa hitro na sonce. Za večerjo pa se spet skupaj dobimo za mizo.«

Marija, v edinosti z apostoli, prosi za nas.

Mt 22,1-14 – Prilika o svatbi

Jezus jim je spet spregovoril v prilikah. »Nebeško kraljestvo je podobno kralju, ki je napravil svatbo svojemu sinu. Poslal je svoje služabnike, da skličejo povabljenе na svatbo, vendar ti niso hoteli priti. Znova je poslal druge služabnike, rekoč: »Povejte povabljenim: Glejte, pojedino sem pripravil. Moji voli in pitana teleta so zaklani in vse je pripravljeno; pridite na svatbo!« Ti pa se niso zmenili, temveč so odšli: eden na svojo njivo, drugi po svoji kupčiji; ostali pa so zgrabili njegove služabnike, jih osramotili in pobili. Kralj se je tedaj razjezil in poslal svojo vojsko, da so pobili tiste morilce in njihovo mesto požgali. Nato je rekel svojim služabnikom: »Svatba je pripravljena, toda povabljeni je niso bili vredni. Pojdite torej na križišča in povabite na svatbo, kogar koli najdete.« Služabniki so odšli na poti in zbrali vse, ki so jih našli, hudobne in dobre, in svatovska dvorana se je napolnila z gosti. Ko je kralj prišel pogledat goste, je opazil tam človeka, ki ni imel oblečene svatovske obleke. Dejal mu je: »Prijatelj, kako si prišel sem, ko nimaš svatovske obleke?« Ta pa je molčal. Tedaj je kralj rekel strežnikom: »Zvežite mu noge in roke in ga vrzite ven v najzunanjejšo temo. Tam bo jok in škripanje z zobmi.« Veliko je namreč poklicanih, a malo izvoljenih.«